

se, hvordan en almindelig tilladelsesordning ville fungere; før man eventuelt lovgav om enekoncession for så vidt angår søterritoriet.

I 1972-73 forhandlede ministeriet for offentlige arbejder med bl. a. Foreningen af Danske ral- og sandsugere om en enekoncessionsordning vedrørende kontinentalsoklen, idet foreningen ansøgte om eneretstilladelse til et selskab omfattende foreningens medlemmer. Ansøgningen blev imidlertid ikke imødekommet, bl. a. fordi ministeriet for offentlige arbejder fandt det pågældende selskab for løst organiseret, og fordi en væsentlig del af hvervet ikke var med.

En koncessionsordning kan på længere sigt tænkes som et hensigtsmæssigt middel til styring af råstofindvindingen fra havbunden. Det foreslås derfor, at miljøministeren får hjemmel til at meddele selskaber eneret til et eller flere råstoffer på hele havbunden eller en nærmere afgrænset del af denne.

Derved opnås endvidere, at der bliver ens regler for optagningen af sømaterialer fra søterritoriet og kontinentalsoklen, hvilket er ønskeligt, idet det er de samme firmaer, som med de samme skibe arbejder inden og uden for 3-sømilegrænsen. Umiddelbart er det dog ikke aktuelt at meddele eneretstilladelse.

For materialer eller områder, der ikke vil blive omfattet af en evt. eneretstilladelse, vil der kunne udstedes tilladelse efter § 15 uden eneret.

Forslaget til § 17 svarer i alt væsentligt til den gældende kontinentalsokkelovs § 2, stk. 3 og 4.

Efter kontinentalsokkelovens § 2, stk. 4, gives en eneretstilladelse for indtil 15 år ad gangen. Efter forslaget § 16 vil en eneretstilladelse kunne opsiges med et varsel på mindst 10 år.

Efter kontinentalsokkelovens § 2, stk. 4, kan en eneretstilladelse kun gives til virksomheder, der drives i aktieselskabsform. I forslaget § 17, stk. 2, nævnes ud over aktieselskab tillige anpartsselskab eller tilsvarende. Dette skyldes EF's regler om etableringsfrihed, rådsdirektiv 64/428, hvorefter andre EF-staters selskaber skal have samme adgang som danske aktie- eller anpartselskaber til at få eneretstilladelse.

Vilkårene i § 17, stk. 2, nr. 1-4, svarer til den gældende kontinentalsokkelovs § 2, stk. 4, nr. 2, 4 og 9.

Til § 18.

Bestemmelsen svarer til § 6 a i den gældende kontinentalsokkelov, idet dennes stk. 5 dækkes af forslaget § 19.

Til § 19.

§ 19 svarer til kontinentalsokkelovens § 2, stk. 4, nr. 1, og råstoflovens § 11, nr. 1, hvorefter et sådant vilkår er medtaget i alle tilladelser. Der er i henhold hertil af miljøministeriet nedlagt forbud mod optagning af sømaterialer i Grønsund og ved Enebærødde. Forslaget giver ministeren hjemmel til at regulere optagningen ved hjælp af bekendtgørelser.

Til kap. 5.

Kap. 5 indeholder reglerne om tilsyn, tilbagekaldelse af tilladelser, miljøankenævnen m. v.

Til § 20.

1972-loven har ingen regler om tilsyn med råstofindvinding i jorden. Tilsynet med tilladelser efter § 4 er hidtil som en midlertidig ordning ført af statens tilsynsførende med de private skove (siden 1973 hørende under miljøministeriet). Skovtilsynet har foruden tilsynet med indvinding i henhold til skovlovens § 6 tillige været tilsynsførende med indvinding efter landbrugslovens § 7, således at tilsynet med påbegyndelsen, indvindingen og efterbehandlingen i praksis har ligget hos samme myndighed. Amtsrådene har derimod ført tilsyn med råstofindvinding i henhold til anmeldelser godkendt efter 1972-lovens § 5, stk. 1. Amtsrådsforeningen har flere gange tilkendegivet over for miljøministeriet, at man finder, at også tilsynet med tilladelser bør udøves af den myndighed, som i øvrigt har ansvaret for råstofadministrationen, og som fastsætter vilkårene og modtager sikkerhedsstillelsen.

Det foreslås i stk. 2, at tilsynet med råstofindvinding i jorden føres af amtsrådene. I hovedstadsområdet foreslås tilsynet udført af hovedstadsrådet. Denne bestemmelse er en konsekvens af, at det er hovedstadsrådet, der er den kompetente myndighed i hovedstadsområdet.

Tilsynet indebærer kontrol med råstofindvindingens påbegyndelse og afslutning samt med overholdelsen af de stillede vilkår, både for indvindingen og for efterbehandlingen udførelse, jfr. nærmere bemærkningerne til § 10.

Forslaget indebærer ikke nogen ændring af tilsynsmyndigheden efter skovloven, hvor råstofindvinding finder sted i fredskov. Dette tilsyn vil fortsat ligge hos statens tilsynsførende med de private skove. Derimod overføres tilsynsmyndigheden efter råstofloven og landbrugsloven til amtsrådene. Landbrugsministeriet vil, som omtalt i de almindelige bemærkninger, samtidig med at ministeriet i en forsøgsperiode bemyndiger amtsrådene til at